

sehe leer dwalingen moet hebben, dat alle pogingen tot niets leidden.

Bossuet was in zijne zeden even gestreng, als in zijn geloof. Zijn tijd verdeelde hij geregeld onder studie en het uitoefenen van zijne ambtsbezigheden, terwijl hij zich uiterst zelden eenige uitspanning veroorloofde.

Hij bereikte den hoogen ouderdom van zeven en zeventig jaar, en overleed te Parijs.

NICOLAS BOILEAU.

1636—1711.

WERKEN.

Gedichten: Satires. — L'Art poétique. — Le Lutrin, enz.

Deze groote dichter, bijgenaamd Despréaux, het elfde kind van een griffier bij het parlement te Parijs, werd in het nabij deze stad gelegen vlek Crosne geboren. Zijne jeugd kenmerkte zich door zoo veel bezwaren en ontberingen, dat hij later zeide, niet te verlangen een nieuw leven te beginnen, zoo hij nog eens zulk eene moeilijke jeugd moest doorleven. Hij had o. a., beroofd van de teedere zorgen eener lieve moeder, die hij vroeg had verloren, jaren lang op een klein zolderkamertje moeten wonen, waar hij 's zomers het afmattende van de warmte en 's winters het pijnigende van eene nijpende koude moest verduren.

Eerst zou hij in de rechten studeeren, en had het daarin reeds op eene goede hoogte gebragt, toen zijn meerdere smaak voor de oude dichters hem er van aftrok. Hij liet daarop deze studie varen, meenende dat het met de godgeleerdheid beter zou gaan; doch weldra gevoelde hij, dat ook in dit vak zijne roeping niet lag, en zoo kwam hij tot de overtuiging: *Que son astre en naissant l'avait formé poète.*

Met alle kracht legde hij zich nu op de beoefening der dichtkunst toe, en voelde zich vooral geneigd tot het he-

keldicht. De oude Boileau had zoo veel geestigheid en zulk een spotlust, uit het weinig sprekend gelaat van zijn zoon niet kunnen lezen, want als deze met andere kinderen speelde, pleegde hij te zeggen: »Colin is een goede jongen, maar er zit niet veel bij; er zal wel nimmer iemand last van hem hebben.»

Als Boileau zijne schrijftafel verliet, was hij ook zoo minzaam en voorkomend, dat men van hem zeide, dat hij alleen wreed was in zijne verzen.

Zijne werken bragten hem spoedig in kennis met Molière, La Fontaine en andere schrijvers. Op eene hunner bijeenkomsten, waar het altijd vroolijk toeging, en men vooral niet karig was op wijn — kwamen zij te spreken over de ellende des levens, en traden in zulke duistere beschouwingen, dat zij in hunne wat al te hooge opgewondenheid, het besluit namen, gezamenlijk naar het naburig water te gaan, er in te springen, en alzoo een einde aan dat leven vol ellende te maken. Bij tijds deed Molière nog den voorslag, de uitvoering liever tot den volgenden morgen uit te stellen; men zat nu nog zoo vriendschappelijk bijeen.

Bij eene andere gelegenheid ontmoette Boileau op straat zijn vriend Chapelle, die zich wel eens aan wijn te buiten ging, en greep deze gelegenheid aan om hem het schandelijke van dezen hartstogt onder 't oog te brengen. Chapelle schijnt getroffen door de woorden van zijn vriend, en slaat hem voor, om beter te kunnen luisteren, in het naaste huis te gaan. Dit was een wijnhuis. Chapelle doet eene flesch wijn aanrukken, daarna nog eene, en vult zoo vaak het glas van Boileau, die, in het vuur van zijne boetpredikatie, geen acht gaf op 't geen hij dronk, dat beiden weldra van hun onderwerp af, en in dronkenschap geraakten.

Zonder aan een bestaan te denken, bleef hij zich alleen op de letterkunde toeleggen, en na den dood zijns vaders zag hij zich genoodzaakt van zijne pen te leven.

De zeven eerste van zijne twaalf satiren verschenen in 1666, en werden met ongemeenen bijval ontvangen; zulke verzen had men in 't Fransch nog niet gelezen! Maar

dewijl hij
dwaashed
anderen,
versch
geer op
geleijtijdi
een belag
den voor
leiding h
Lodew
livres et
schiedsch
betrekk
gen: T
maken,
nu wor
van ik
In sch
zong hij
Grieken
Hollands
namen
Na d
Boileau
koning,
heb, als
er hem
hun toe:
Type o
uitgere
of in Pa
de aard

dewijl hij de aanzienlijksten des lands in hunne geliefkoosde dwaasheden durfde aantasten, berokkende hij niet alleen anderen, maar ook zich zelven vaak groot verdriet. Later verscheen zijn *Art Poétique*, die hem den bijnaam van *wetgever op den Franschen Parnassus* deed verwerven, en bijna gelijktijdig zijn *Lutrin*, een boertig heldendicht, waartoe een belachelijke twist, tusschen den penningmeester en den voorzanger van eene der hoofdkerken van Parijs, aanleiding had gegeven.

Lodewijk XIV schonk hem eene jaarwedde van 2000 livres en benoemde hem en zijn vriend Racine tot geschiedschrijvers. Geen van beiden hebben echter in deze betrekking uitgemunt, en Boileau hoorde men dikwijls zeggen: »Toen ik satiren schreef, die ik nog al wel wist te maken, overlaadde men mij met bedreiging en smaad; en nu word ik goed betaald om geschiedenis te schrijven, waarvan ik niets versta.»

In schoone verzen, maar vol van de laagste vleijerij, bezong hij Lodewijks veldtogten, en vermaande den koning, Griekenland te gaan veroveren, omdat deze spoediger de Hollandsche steden kon innemen, dan hij hare *barbaarsche* namen berijmen!!

Na den dood van zijn boezemvriend Racine, verscheen Boileau nog maar eens aan 't hof. »Herinner u,» sprak de koning, »dat ik iedere week een uur te uwer beschikking heb, als gij tot mij wilt komen.» Zijne vrienden wekten er hem toe op, doch Boileau was veranderd, en voegde hun toe: »Wat zal ik er doen? Prijzen kan ik niet meer.»

Zijne overige levensdagen bragt hij in een engen maar uitgelezen vriendenkring door, op zijn landgoed te Auteuil of in Parijs, tot dat hij in zijn vijf en zeventigste jaar van de aarde scheidde.